

[Finansministeren.]

psykologiske virkninger i befolkningen, at den hidtidige tendens til forøgelse af forbruget på bekostning af opsparingen vil blive brudt, og at der i stedet vil komme en udvikling i retning af større arbejdsindsats og opsparingsvilje. Derfor har man ikke ved beregningen af afgiftstabet regnet med, at nedsættelserne ville medføre et forøget forbrug af afgiftspligtige varer med en deraf følgende formindskelse af afgiftstabet.

Jeg tør imidlertid ikke sætte min lid til, at de foreslåede afgiftslettelser alene vil medføre en forøget opsparing; jeg kan endda sige, at jeg vil anse det for højst usandsynligt, at noget sådant ville ske. Det er vel trods alt mere sandsynligt, at en klækkelig afgiftsnedsættelse vil føre til, at de penge, der spares ved køb af afgiftspligtige varer, måske i væsentligt omfang vil blive anvendt til en ekstra forbrugsudvidelse, f. eks. til udenlandsrejser, og det er jo ikke netop i øjeblikket formålet med regeringens finanspolitik.

Naturligvis så også regeringen gerne skatetrykket lettet; specielt på afgiftsområdet er der enkelte afgifter, vi på et tidspunkt, hvor de økonomiske forhold taler derfor, gerne vil lempe, men vi tror ikke, det vil være forsvarligt på nuværende tidspunkt at gennemføre den lempelse af finanspolitikken, som lovforslaget ville medføre.

Den sidste tids debat i pressen og andre steder har uægtelig røbet en større interesse for, hvis det er muligt, at nedsætte de direkte skatter og til gengæld belaste forbrugsafgifterne yderligere. Hvis forslagsstillerne derimod skulle have interesse for: en rokade inden for forbrugs- og omsætningsafgiftsområdet, har jeg intet imod at deltage i en drøftelse herom i et udvalg.

Egon Jensen: Det er rigtigt, som finansministeren anførte, at kulegravningsudvalget kun skulle belyse problemerne og ikke fremkomme med forslag til ændring af afgifterne. Man må vistnok også sige, at kulegravningsudvalget var for uens sammensat politisk til at nå til enighed på dette område. Det er da også rigtigt, at konklusionen er den, at man ikke rigtig har tillid til, at afgifterne kan gøres progressive. I øvrigt er jeg ikke enig i finansministerens konklusioner med hensyn til vores økonomiske politik

og den finanspolitiske stramning, men det er en anden ting.

Jeg deler ikke den opfattelse, at man skal over til udelukkende at have indirekte skatter og sløjfe den direkte indkomstskat. Her er jeg helt enig med ordføreren for forslagsstillerne, hr. Aksel Larsen, som siger, at man ikke kan undvære den direkte beskatning, hvis man skal opretholde det, man kalder skat efter evne.

Med hensyn til det fremsatte lovforslag skal jeg indrømme, at det kunne lyde besnærende, om vi med ét slag kunne nedsætte afgifterne med 1.066 mill. kr. Men når dette er sagt, skal jeg også tilføje, at hvis situationen virkelig var sådan, at der var mulighed for så betydelige skattelettelser, ville vi i socialdemokratiet ikke finde det rigtigt, at det netop var afgiftsområdet, som skulle have denne lettelse. Der gælder jo det for afgifterne, at dem må alle betale, der er ingen fradragsmuligheder.

Som situationen er, hvor regeringen nedskærer på det sociale og på det undervisningsmæssige område, ville vi hellere anvende midlerne på disse områder samt til en lettelse for de lavere indkomster af den direkte beskatning. Her er der virkelig, som forslagsstillerne er inde på, tale om noget, som vender den tunge ende nedad.

Vi kan give forslagsstillerne ret i, at vort afgiftssystem er opbygget punktvis og spredt, og at det ville være rigtigst, om vi kunne nøjes med en neutral afgift, nemlig momsens suppleret med enkelte afgifter på særlige områder. Jeg skal tillige medgive, at flere af afgifterne virker degressivt, som det siges med et fint fremmedord, som altså betyder, at de vender den tunge ende nedad. Men dette modvirkes ikke af, at man f. eks. nedsætter cigaretterne med 5 øre pr. stk.; der vil stadig væk være tale om en degressiv afgift på cigaretternes område, medmindre man helt sletter afgiften på cigaretter, og det har vel ingen overhovedet haft i tankerne.

Forslagsstillerne giver udtryk for en optimisme, som jeg ikke tror der er basis for, idet man i fremsættelsestalen anfører, at skatteprocenterne er regeringens hellige ko, og at man lettere skulle kunne få regeringen til at gå med til afgiftsnedsættelser. Det tror jeg er en optimisme, som ikke kan bære.

Jeg kan heller ikke lade være med at